

De mortem (VII)

Călătoria este-o continuă uitare
A lumii-n care,-odată, de mult, s-a conceput,
Și fiecare clipă ce-nseamnă-ndepărtare
Hrănește-acea uitare a lumii de-nceput.

Astfel, viața este doar o călătorie
Ce-originea își uită pe când în calea-i merge,
Dar va veni, odată, o sacră datorie
De-a-și aminti de unde întregu-i drum emerge.

Însă uitarea însăși nu se oprește încă,
Decât după ce-adâncul cel din adânc e-atins,
Abia atunci, la capăt, sosește o poruncă
Jeratecul uitării să fie-ndată stins.

Și în cenușa rece a jarului uitării
Se iscă un mic freamăt, cum vântul iscă-n frunză,
Cum se-ncrețește-obrazul catifelat al mării,
Și cum se vâlurește-a corăbiilor pânză.

Iar freamătul acela deschide amintirii
Ce se trezește-avidă, un loc de mult uitat,
Ascuns dintotdeauna de fulgerul privirii.
Viața-și amintește de unde a plecat.

Un dor năprasnic urcă, din adâncime, lin
La început, dar crește din propria-i substanță,
Iar tot ce-a fost uitare, acum de dor e plin,
Și-ntreaga ființare e-un dor în rezonanță.

Și-această amintire, și-acest sălbatic dor
De baștina din care ființa a pornit,
Tot crește înăuntru, în orice călător,
Și asta este moartea, mesajul ei cernit.

Și nimeni nu se poate, nicicând, împotrivi
Acestui dor de-a fi iar ce-am fost când nu am fost,
Iar dorul se-ostoiește numai prin a muri.
Acesta e al lumii năprasnic, tainic rost.